

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **L. D.**, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Bubeníčkova 502/42, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **E.ON Česká republika, s. r. o.**, se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2020, č. j. JMK 44360/2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2022, č. j. 31 A 85/2020-143,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2022, č. j. 31 A 85/2020-143, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2020, č. j. JMK 44360/2020, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce, advokáta JUDr. Radka Ondruše, náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 24.456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- V. Žalobci **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Hodonín rozhodnutím ze dne 9. 10. 2019, č. j. MUHOCJ 69407/2019 (dále „stavební úřad“ a „prvostupňové rozhodnutí“), na základě žádosti provozovatele distribuční soustavy, společnosti EG.D, a. s. (dříve pod obchodní firmou E.ON Distribuce, a. s.; dále „žadatel“), umístil stavbu označenou jako „Hodonín VN62, rozš. k VN, Zonzita“, tj. nové podzemní kabelové vedení vysokého napětí o délce 27 metrů (dále „Stavba“). Stavba měla být naspojkována na stávající kabelové vedení vysokého napětí „ANKTOYPV3240“ (dále „stávající vedení“) sloužící jako přívod trafostanice „Masokombinát 510099“ (dále „trafostanice Masokombinát“). K naspojkování na stávající vedení mělo dojít na pozemku parc. č. XA a Stavba měla vést přes žalobcovy pozemky parc. č. XB a XC do nově zamýšlené trafostanice na pozemku parc. č. XD (vše v katastrálním území H.). Žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu brojil odvoláním, to však žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví (dále „napadené rozhodnutí“) zamítl. Krajský soud v Brně (dále „krajský soud“) zamítl proti němu podanou žalobu.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

[2] Žalobce (dále „stěžovatel“) namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť stejně jako v napadeném rozhodnutí nebyla vyřešena otázka vlastnictví trafostanice Masokombinát, přestože prokázal, že právě on je jejím vlastníkem. To platí i pro stávající vedení, jež bylo vybudováno v souvislosti s trafostanicí Masokombinát, ačkoli o něm osoba zúčastněná na řízení (dále „OZNŘ“) nelogicky tvrdí, že patří jí. Stavbu nicméně nebylo možno umístit ani v případě, že by OZNŘ v tomto bylo možné dát za pravdu; stěžovatelova trafostanice Masokombinát je totiž Stavbou podstatně dotčena, zejména protože zkratová odolnost stávajícího vedení je dimenzována pouze na ni. S otázkou významu trafostanice Masokombinát ve vztahu ke Stavbě se žalovaný ani krajský soud nevypořádali, přestože jejich souvislost vyplývá i ze samotného popisu Stavby.

[3] Stěžovatel také namítl, že krajský soud nesprávně vyhodnotil námitku procesních vad územního řízení ohledně některých listinných důkazů, a to rozhodnutí Federálního ministerstva paliv a energetiky ČSFR a Ministerstva pro správu národního majetku. Žalovaný o ně opřel napadené rozhodnutí, přestože dne 12. 2. 2020, kdy stěžovatel nahlížel do správního spisu, nebyly jeho součástí, a i pokud by byly, stěžovateli nebyla dána možnost se s nimi seznámit a reagovat na ně, čímž byla podstatně zasažena jeho procesní práva.

[4] Stěžovatel dále nesouhlasil s krajským soudem, že jeho souhlas nebyl podmínkou umístění Stavby; účel vyvlastnění v tomto případě totiž nebyl dán (a to bez ohledu na otázku vlastnictví stávajícího vedení a trafostanice Masokombinát). K tomu stěžovatel zopakoval v žalobě uvedené: stavba není součástí distribuční soustavy, neboť jednak jí není ani stávající vedení (to je naopak elektrickou přípojkou ve vlastnictví stěžovatele), jednak jde pouze o napojení jediného odběratele (kterému elektřinu již dodává sám stěžovatel v souladu se zákonem a cenovými předpisy), což nemůže být plněním veřejného zájmu. Krajský soud též nesprávně posoudil soulad Stavby s územně plánovací dokumentací, neboť související technická infrastruktura musí přímo souviset s hlavním či přípustným využitím plochy. Nesprávný (případně nepodložený a neodůvodněný) je podle stěžovatele též závěr krajského soudu, že vlastnické právo ke stávajícímu vedení přešlo na OZNŘ na základě rozhodnutí Federálního ministerstva paliv a energetiky ČSFR, Ministerstva pro správu národního

pokračování

majetku a smlouvy mezi společností Jihomoravská energetika, a. s. a žadatelem. Stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasil s opětovně uplatněnými námitkami porušení procesních práv stěžovatele a odkázal na své vyjádření k žalobě a obsah spisu. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

[6] OZNŘ ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel usiluje o zmaření Stavby, aby mohl dál přenechávat elektřinu za „ceny dle cenových předpisů“ samostatnému subjektu, přestože k tomu nemá licenci. Tento subjekt (společnost POCTIVÁ MORAVSKÁ a. s.) požádal provozovatele distribuční soustavy na daném území (žadatele, kterého zastupuje OZNŘ) o přímé napojení k distribuční soustavě, čemuž tento má povinnost vyhovět, a proto navrhl umístění Stavby jakožto technicky nejjednodušší řešení. Odběr elektřiny je službou ve veřejném zájmu, počet odběratelů není relevantní. Provozovatel distribuční soustavy má právo zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení distribuční soustavy a umisťovat na nich vedení; stěžovatel se pouze účelově a nepřipustně snaží současné místní poměry „zakonzervovat“. Otázka vlastnictví trafostanice Masokombinát je zcela irrelevantní, neboť Stavba se jí vůbec nedotkne, stejně jako nebudou významně dotčeny stěžovatelovy pozemky, jelikož je Stavba umístěna v zemi a v chrániče. OZNŘ navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

[7] Kasační stížnost je přípustná, projednatelná a zároveň i důvodná.

[8] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)] v důsledku nevypořádání námitek týkajících se otázky významu trafostanice Masokombinát a jejího vlastnictví pro Stavbu.

[9] Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek plně přezkoumatelným. Stěžovatel v kasační stížnosti doslovně zopakoval svá žalobní tvrzení o tom, že napojení nové trafostanice na stávající vedení skrze Stavbu není technicky možné a že bude třeba vybudovat další trafostanici na jeho pozemku, případně že bude ohrožena zkratová odolnost stávajícího vedení (dimenzovaného pro trafostanici Masokombinát). Krajský soud k tomu zejm. v bodech 46–48 napadeného rozsudku vysvětlil, že Stavba je na trafostanici Masokombinát nezávislá a nijak ji neovlivní, protože není ani rozhodná otázka jejího vlastnictví. Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění krajského soudu za dostatečné, a to s ohledem na nekonkrétnost a nepodloženost žalobní argumentace týkající se vlivu Stavby na trafostanici Masokombinát (její ovlivnění je předpokladem pro relevantnost jejího vlastnického režimu). Jinými slovy, nekonkrétnost žalobní argumentace zde v podstatě předurčila poměrně stručný způsob jejího vypořádání ze strany krajského soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Stěžovateli tedy nelze přisvědčit, že by krajský soud jeho námitku opomněl vypořádat (k otázce opomenutí žalobní námítky srov. např. stěžovatelem zmíněný rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[10] Stěžovatel dále namítá existenci podstatných vad řízení před žalovaným (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.) v důsledku nemožnosti seznámit se s listinami významnými pro otázku vlastnictví stávajícího vedení, tj. rozhodnutími Federálního ministerstva paliv a energetiky ČSFR a Ministerstva pro správu národního majetku. Stěžovatel činí sporným, zda byly do spisového materiálu žalovaného zařazeny k 3. 2. 2020, kdy mu bylo doručeno vyrozumění o možnosti vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Pokud by to tak bylo, napadá stěžovatel postup, kdy stavební úřad předmětná rozhodnutí žalovanému zaslal až po vydání rozhodnutí o umístění Stavby, načež je ten toliko založil do spisu, aniž by stěžovatele informoval, čímž měl porušit § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 správního řádu.

[11] Krajský soud se touto námitkou zabýval v bodech 23–25 napadeného rozsudku. Zde rekapituloval, že stěžovatel nevyužil své možnosti vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí (5denní lhůta mu k tomu stanovená vyrozuměním na č. l. 84 spisu žalovaného uplynula dne 10. 2. 2020), načež dne 12. 2. 2020 nahlédl do spisu a pořídil si kopie některých písemností (viz č. l. 88 spisu žalovaného). Podle krajského soudu předmětná rozhodnutí (č. l. 65 a 66 spisu žalovaného) předcházela záznamu o stěžovatelově nahlížení, a proto neshledal důvod pochybovat o tom, že stěžovatel měl možnost se s nimi seznámit (obzvláště když ten nepředložil žádný důkaz o opaku). Tím lze mít za krajským soudem implicitně vypořádané i obecně formulované námitky porušení § 51 odst. 2 a § 53 odst. 6 správního řádu, jejichž podstatou byla právě tvrzená nemožnost seznámení se s rozhodnutími.

[12] Ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad Stavbu poprvé umístil rozhodnutím ze dne 6. 2. 2019, č. j. MUHOCJ 5788/2019. Žalovaný pak jeho rozhodnutí k odvolání stěžovatele zrušil rozhodnutím ze dne 7. 6. 2019, č. j. JMK 83426/2019, kde stavebnímu úřadu uložil (na str. 9), aby postavil najisto otázku vlastnictví stávajícího vedení. Stěžovatel totiž tvrdil, že nejde o součást distribuční soustavy ve vlastnictví žadatele, ale o elektrickou přípojku, jíž je také vlastníkem. Za tím účelem stavebnímu úřadu uložil doplnit podklady rozhodnutí o hospodářskou smlouvu č. 1/83, na kterou v tomto kontextu odkázal žadatel ve vyjádření k odvolání stěžovatele. Žadatel tuto smlouvu následně doložil. V prvostupňovém rozhodnutí (na str. 13) pak stavební úřad dovodil, že se stávající vedení nachází ve vlastnictví žadatele; svůj závěr opřel o zmíněnou hospodářskou smlouvu, rozhodnutí Federálního ministerstva paliv a energetiky ČSFR, rozhodnutí Ministerstva pro správu národního majetku a smlouvu o vkladu části podniku. Ze spisu stavebního úřadu přitom vyplývá, že jeho součástí v době vydání prvostupňového rozhodnutí (č. l. 22) byla pouze hospodářská smlouva (příloha k č. l. 17), zatímco ostatní uvedené listiny nikoliv; rozhodnutí č. 34/1990 ministra paliv a energetiky ČSFR ze dne 26. 6. 1990, rozhodnutí Ministerstva pro správu národního majetku ze dne 6. 10. 1993, č. j. 630/2115/93, a smlouva o vkladu části podniku mezi Jihomoravskou energetikou, a. s., a žadatelem ze dne 29. 10. 2004 jsou obsaženy až na č. l. 30 spisu stavebního úřadu. Předchází jim předání spisu žalovanému včetně stanoviska stavebního úřadu (č. l. 28) a uvědomění účastníků řízení o možnosti vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí, které žalovaný stavebnímu úřadu zaslal na vědomí (č. l. 29 spisu stavebního úřadu). Jak vyplývá z poslední věty bodu 24 napadeného rozsudku, ani krajský soud neměl pochyb o tom, že rozhodnutí nebyla součástí spisu stavebního úřadu v době vydání prvostupňového rozhodnutí (přestože na ně na jeho str. 13 odkázal). Ve spisu stavebního úřadu (v podobě, v jaké byl předložen Nejvyššímu správnímu soudu) ostatně chybí soupis všech jeho součástí, včetně příloh, s určením data,

pokračování

kdy byly do spisu vloženy (§ 17 odst. 1 věta poslední správního řádu), na jehož základě by tento závěr bylo případně možné zpochybnit.

[13] Ve spisu žalovaného jsou rozhodnutí Federálního ministerstva paliv a energetiky ČSFR a Ministerstva pro správu národního majetku (č. l. 65 a 66) zařazena před přípisem stavebního úřadu ohledně předání spisu včetně stanoviska (č. l. 68 a 69) a uvědoměním účastníků o možnosti vyjádřit se k podkladům (č. l. 84). Jak vyplývá z bodu 25 napadeného rozsudku, krajský soud na tomto základě dovodil, že v době, kdy bylo stěžovateli umožněno vyjádřit se k podkladům napadeného rozhodnutí, byla rozhodnutí součástí spisu žalovaného. Pro takový závěr však obsah správního spisu podle Nejvyššího správního soudu neposkytuje dostatečný podklad. Z předání spisu se stanoviskem vyplývá, že jeho přílohami byly „spisy (MUHO 11406/2018, MUHO 10985/2018, MUHO 9448/2018)“ a další zde vymezené přílohy pod čísly 1) až 11). Jak již bylo uvedeno, součástí postupovaného spisového materiálu (přípis stavebního úřadu na č. l. 28 jeho spisu) zmíněná rozhodnutí být nemohla, neboť tam byla zařazena až následně (č. l. 30 spisu stavebního úřadu). Rozhodnutí pak nejsou označena ani jako další přílohy přípisu stavebního úřadu. V soupisu součástí spisu žalovaného jsou č. l. 1–69 souhrnně označena jako „Předání spisu se stanoviskem – D. L., H.“ s tím, že má jít o 1 list a 1 přílohu; předání spisu včetně stanoviska však má 2 listy a nad rámec vymezených 11 příloh jsou zde obsaženy i další písemnosti (např. citace právních předpisů obsahující ručně psané poznámky, snímky obrazovky zachycující katastrální mapu a grafickou část územního plánu města Hodonín či výpis informací z obchodního rejstříku o Jihomoravském průmyslu masném k. p.) včetně předmětných rozhodnutí. O těch nelze jednoznačně říct, kdy byla do spisu žalovaného zařazena. Ve vyjádření k žalobě k tomu žalovaný pouze uvedl, že je stavební úřad dohledal a předložil po vydání prvostupňového rozhodnutí a že stěžovatel měl možnost se s nimi seznámit před vydáním napadeného rozhodnutí.

[14] K tomu je třeba dodat, že pochybnosti soudu o řádném vedení spisu žalovaného a chronologickém zakládání listin do něj založil i způsob číslování jeho listů. Číslování spisu je totiž sestupné od nejvyššího č. l. po nejnižší (takže např. první strana předání spisu žalovanému se stanoviskem stavebního úřadu se nachází na č. l. 69 a jeho druhá strana na č. l. 68). Přílohy vymezené v tomto přípisu nejsou ve spisu zařazeny zcela chronologicky [příloha 1) je zařazena mezi přílohami 3) a 4)]. Jak již bylo uvedeno, kromě těchto se zde nachází i další přílohy včetně předmětných rozhodnutí, které nejsou označeny v přípisu stavebního úřadu ani ve sběrném archu spisu žalovaného.

[15] Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56, bodě 24, „povinnost prokázat, že účastníkovi byla fakticky dána možnost se seznámit s úplným správním spisem a vyjádřit se ke všem shromážděným podkladům rozhodnutí, stíhá správní orgán, který vede řízení. Skutečnost, že správní orgán nemůže prokázat, že spis již dále nebyl doplňován o další podklady, popř. že stěžovatel nebyl vyzván k vyjádření se k případným novým důkazům, jde tedy plně k tíži správního úřadu a nikoli k tíži adresáta správního rozhodnutí.“ Vzhledem k popsáním nesrovnalostem ve vedení spisu ohledně zařazení rozhodnutí Federálního ministerstva paliv a energetiky ČSFR a Ministerstva pro správu národního majetku lze uzavřít, že se žalovanému nepodařilo prokázat, že stěžovatel měl možnost se s těmito listinami seznámit a vyjádřit se k nim. Tím žalovaný zatížil řízení vadou, která má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť mj. i na

předmětných rozhodnutích postavil svůj pro tuto věc podstatný závěr, a sice že vlastníkem stávajícího vedení není stěžovatel, nýbrž jím je žadatel (str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí), což stěžovatel setrvale zpochybňuje.

[16] Vzhledem k důvodnosti předchozí námitky se Nejvyšší správní soud nezabýval alternativně uplatněnou námitkou, že stěžovatel nebyl informován o provedení důkazu listinami (měl být porušen § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení*, a jeho § 53 odst. 6, podle něhož *o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu*). Lze však odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu v bodech 17 a 18 rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40, podle něhož u listinných důkazů *„není vadou řízení, pokud nebyla stěžovatelka informována o provedení důkazů mimo ústní jednání. [...] Své úvahy o hodnocení důkazu vtělí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nablížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.“* V bodě 34 rozsudku ze dne 9. 8. 2017, č. j. 7 As 168/2017-35, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že vada spočívající v neprovedení důkazu listinou v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu *„nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé za situace, že listina byla součástí správního spisu, se kterým se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k jeho obsahu před vydáním rozhodnutí.“*

[17] Důvodnost námitky podstatné vady řízení spočívající v neseznámení stěžovatele s veškerými podklady napadeného rozhodnutí nicméně nebrání tomu, aby Nejvyšší správní soud vypořádal zbylé námitky mířící proti výsledku právního posouzení věci ze strany krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Podle stěžovatele bylo třeba získat jeho souhlas s umístěním Stavby na jeho pozemcích, neboť účel vyvlastnění v tomto případě nebyl dán, a to i z důvodu, že nebylo prokázáno vlastnictví OZNŘ ke stávajícímu vedení. Umístění je údajně také v rozporu s územním plánem města Hodonín.

[18] Co se týče otázky stěžovatelova souhlasu k umístění Stavby na jeho pozemcích, dovodil krajský soud v bodech 28–37 napadeného rozsudku, že jeho získání nebylo nutné, neboť u Stavby jakožto součásti distribuční soustavy budované ve veřejném zájmu umožňuje zákon potřebná práva k jeho pozemkům vyvlastnit.

[19] Podle věty první § 184a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), *není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby*. Podle jeho odst. 3 *souhlas se nedokládá, je-li pro získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem*.

[20] Podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 1 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), se distribuční soustavou v elektroenergetice rozumí *vzájemně propojený soubor vedení a zařízení o napětí 110 kV, s výjimkou vybraných vedení a zařízení o napětí 110 kV, která jsou součástí přenosové soustavy, a vedení a zařízení o napětí 0,4/0,23 kV, 1,5 kV, 3 kV, 6 kV, 10 kV, 22 kV, 25 kV nebo 35 kV sloužící k zajištění distribuce elektriny na vymezeném území České republiky, včetně systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky včetně elektrických přípojek ve vlastnictví provozovatele distribuční*

pokračování

soustavy; distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu. Podle jeho § 3 odst. 2 přenos elektřiny, přeprava plynu, distribuce elektřiny a distribuce plynu, uskladňování plynu, výroba a rozvod tepelné energie se uskutečňují ve veřejném zájmu. Pro provádění stavby sloužící k vyvedení výkonu z výroby elektřiny zřizované a provozované ve veřejném zájmu a liniové stavby nezbytné k jejímu řádnému provozu nebo stavby, která je součástí přenosové soustavy, přepravní soustavy, distribuční soustavy, zásobníku plynu, rozvodného tepelného zařízení nebo zdroje tepelné energie připojeného k rozvodnému tepelnému zařízení, lze vlastnické právo ke stavbě, pozemku a zařízení vyvlastnit podle zákona o vyvlastnění. Podle jeho § 25 odst. 3 písm. e) má provozovatel distribuční soustavy právo v souladu se zvláštním právním předpisem zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení distribuční soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umísťovat v nich vedení.

[21] Stěžovatel stejně jako v žalobě zpochybňuje, že Stavba je součástí distribuční soustavy a její budování ve veřejném zájmu s tím, že má sloužit napojení pouze jediného odběratele, kterému již poskytuje a rozúčtovává elektřinu on sám. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že kritérium počtu nově napojovaných odběratelů není pro naplnění definice elektroenergetické distribuční soustavy s ohledem na znění zákona relevantní (bod 36 napadeného rozsudku); ostatně počet odběratelů na vymezeném území nemusí být konstantní. Co se týče veřejného zájmu, Nejvyšší správní soud připomíná svůj na věc přiměřeně aplikovatelný závěr v bodech 32 a 33 rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 231/2016-40 (vycházející z usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2007, č. j. 7 As 67/2005-43), a sice že „stavební úřad již v řízení o vydání územního rozhodnutí musí předběžně posoudit, zda jsou dány zákonem předepsané předpoklady pro zřízení věcného břemene ve prospěch držitele telekomunikační licence. O tom si musí učinit úsudek jako o předběžné otázce, přičemž v územním řízení má vlastník pozemku rovněž možnost hájit svá práva například i tvrzením, že nejsou dány podmínky pro zřízení věcného břemene pro absenci veřejného zájmu. Předběžným posouzením zákonných předpokladů pro zřízení věcného břemene je však nutno i podle tehdy platných předpisů rozumět zejména posouzení otázky existence vyvlastňovacího titulu. V územním řízení je podmínka veřejného zájmu naplněna, sleduje-li účel vyvlastnění v obecné rovině naplnění veřejného zájmu chráněného zvláštním právním předpisem (např. § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. energetického zákona). [33] Otázka prokázání veřejného zájmu na realizaci konkrétní stavby a poměřování tohoto zájmu se soukromým zájmem dotčeného vlastníka není předmětem posuzování v řízení o žádosti o vydání územního rozhodnutí. Tato otázka naopak bude stěžejní v řízení o vyvlastnění, stejně jako otázka posouzení naplnění rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění nebo hodnocení předchozího jednání o uzavření smlouvy o získání práv k pozemku.“ Budování infrastruktury umožňující distribuci elektřiny je tedy ze zákona ve veřejném zájmu; namítané dotčení soukromých zájmů naopak není stěžejní otázkou v řízení o umístění Stavby.

[22] Nebude-li v dalším řízení relevantně zpochybněn závěr o tom, že vlastnictví ke stávajícímu vedení na žadatele přešlo na základě rozhodnutí Federálního ministerstva paliv a energetiky ČSFR a rozhodnutí Ministerstva pro správu národního majetku, nemůže být důvodná ani námitka, že Stavba není součástí distribuční soustavy v elektroenergetice z důvodu, že její součástí není ani stávající vedení, na které měla být Stavba naspojována. Podle stěžovatele stávající vedení není *elektrickou přípojkou ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy* [§ 2 odst. 2 písm. a) bod 1 energetického zákona]. Nejvyšší správní soud považuje za plausibilní úvahy krajského soudu, který v bodech 49–61 napadeného rozsudku

dovodil, že se stávající vedení v jeho vlastnictví nachází; původně podle něj zjevně bylo ve vlastnictví státu, když jeho správa byla „*Hospodářskou smlouvou o převodu správy národního majetku*“ z roku 1983 převedena z Jihomoravského průmyslu masného k. p. na Jihomoravské energetické závody k. p.; smlouva přitom výslovně zmiňuje kabelový přívod vysokého napětí „*ANKTOPV 3x240*“. Vlastnictví věcí, s nimiž tento hospodařil, mělo být následně na základě „*ROZHODNUTÍ č. 34/1990 ministra paliv a energetiky ČSFR*“ převedeno na Jihomoravské energetické závody, státní podnik. Ten byl v roce 1993 privatizován rozhodnutím Ministerstva pro správu národního majetku, č. j. 630/2115/93. Část podniku provozující distribuci elektřiny takto vzniklé společnosti Jihomoravská energetika, a. s. měla být následně převedena na společnost E.ON Distribuce, a. s. Stěžovateli však ohledně této otázky musí být prvně dána možnost seznámit se s uvedeným řetězcem smluv a rozhodnutí a příležitost pokusit se zpochybnit závěr o vlastnickém právu žadatele, uzná-li to za potřebné. Lze dodat, že o určení existence svého vlastnického práva ke stávajícímu vedení může stěžovatel v případě naléhavého právního zájmu usilovat v civilním soudním řízení.

[23] Stěžovatel se dále snažil zpochybnit technickou proveditelnost Stavby v podobě schválené stavebním úřadem s odkazem na možné ohrožení trafostanice Masokombinát (údajně se nacházející v jeho vlastnictví) a nutnost dalšího ovlivnění jeho pozemků nad rámec schváleného projektu. Krajský soud jeho námitce nepřisvědčil (viz bod 9 tohoto rozsudku) s tím, že naspojkováním Stavby na stávající vedení nedojde k dotčení trafostanice Masokombinát (pročež ani není rozhodná otázka jejího vlastnictví). S tímto vyhodnocením lze souhlasit; vzhledem k nepředložení žádných důkazů zpochybňujících Stavbu po technické stránce nezbyvá než stěžovatelova obecně formulovaná žalobní tvrzení, která v kasační stížnosti pouze zopakoval, považovat za nepodložená, a tudíž nezpůsobila zpochybnit názor krajského soudu o absenci dotčení trafostanice Masokombinát. Z projektové dokumentace Stavby nic nenasvědčuje pravdivosti stěžovatelova tvrzení o ohrožení zkratové odolnosti stávajícího vedení (nebo o nutnosti vybudovat další trafostanici na stěžovatelově pozemku); oponentní odborné stanovisko nebylo předloženo.

[24] Krajský soud tedy dovodil, že souhlas stěžovatele s umístěním Stavby jakožto součásti distribuční soustavy pro elektřinu nebyl zejména s ohledem na § 184a odst. 3 stavebního zákona a § 3 odst. 2 energetického zákona třeba. Jak již bylo uvedeno, tento názor v dalším řízení ob stojí za předpokladu, že ani po odstranění podstatných procesních pochybení se jej stěžovateli nepodaří dostatečně zpochybnit.

[25] Nejvyšší správní soud konečně souhlasí s tím, jak krajský soud v bodech 38–45 napadeného rozsudku posoudil námitku, že umístění Stavby není v souladu s územním plánem města Hodonín. Stěžovatel rozporuje závěr, že Stavba spadá do kategorie „související technické infrastruktury“, což ji činí přípustnou z hlediska umístění v plochách veřejného prostranství (PV) a podmíněně přípustnou (nesnižuje-li kvalitu prostředí a je-li slučitelná s rekreačními aktivitami) z hlediska umístění v plochách rodinné rekreace (RZ). Podle stěžovatele musí naopak technická infrastruktura přímo souviset s hlavním využitím ploch veřejného prostranství a rodinné rekreace. Jak však uvedl krajský soud, „*tento požadavek z územního plánu nelze dovodit. Ani žalobce neuvádí žádný odkaz na určitou pasáž územního plánu, z níž by toto pravidlo vyplývalo.*“ Zde stěžovatel pouze opakuje svou žalobní argumentaci, aniž by reagoval na další argumenty krajského soudu v bodech 43 a 44 napadeného rozsudku: přípustné využití ploch nemívá návaznost na jejich typické, hlavní

pokračování

využití, přesto je dovolené (tj. není nepřípustné); Stavba je naspojkována na stávající vedení umístěné v ploše rodinné rekreace; Stavba je zapuštěna do země a nebude bránit hlavnímu využití zmíněných ploch, naopak je s nimi slučitelná; plochy veřejných prostranství jsou dle textové části územního plánu navrženy pro obsluhu zastavitelných ploch. Lze dodat, že Stavba je umístěna na stěžovatelském pozemku parc. č. XB, který je výrobní plochou (a je do něj zasazen pozemek parc. č. XD, na němž má Stavba vyústit v nově zamýšlenou trafostanici), a jeho pozemku parc. č. XC, který je plochou veřejného prostranství o tvaru dlouhého úzkého pásu oddělujícího zmíněnou výrobní plochu stěžovatele od pozemků vymezených jako plocha rodinné rekreace (přes jejichž okraj přiléhající k ploše veřejného prostranství vede stávající vedení). Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že ani závěr o souladu umístění Stavby s územním plánem města Hodonín se stěžovateli nepodařilo zpochybnit.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud výrokem I. tohoto rozsudku zrušil napadený rozsudek pro vadu řízení o umístění Stavby s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v neseznámení stěžovatele se všemi podklady, na jejichž základě žalovaný posoudil otázku vlastnictví stávajícího vedení. Současně rozhodl výrokem II. i o zrušení napadeného rozhodnutí, neboť pro takový postup byl důvod již v řízení před krajským soudem [§ 110 odst. 1 věta první před středníkem ve spojení s jeho odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dalším řízení žalovaný stěžovateli v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu umožní seznámit se s kompletním spisovým materiálem včetně rozhodnutí Federálního ministerstva paliv a energetiky ČSFR, rozhodnutí Ministerstva pro správu národního majetku a smlouvy o vkladu části podniku a umožní stěžovateli se k těmto podkladům před vydáním rozhodnutí vyjádřit.

[27] Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), a to podle úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný procesně úspěšný nebyl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce naopak zaznamenal úspěch ve věci, náleží mu proto náhrada nákladů v celkové výši 24.456 Kč, tj. 8.000 Kč za soudní poplatky za žalobu a kasační stížnost a 16.456 Kč jako odměna zástupce za čtyři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení a sepsání žaloby, repliky k vyjádření žalovaného a kasační stížnosti) a náhrada hotových výdajů (oboje včetně DPH) [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Částku je žalovaný povinen zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta. Stěžovateli se dále vrací 5.000 Kč jako přeplatek na soudním poplatku, neboť o tuto částku zaplatil více, než činila jeho poplatková povinnost (§ 10 odst. 1 a § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost neuložil ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení, proto vyslovil, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu